

твѣтъ, че и не ще да го слѣдва, той е достоинъ за
всеобщо презрѣніе. Фабій е нашій тѣ спаситель. Нека
отидемъ при войска та на Фабія; да му са поклонимъ,
като на баща, на войны тѣ му, като на избавители, и
да уздравимъ за себеси, поне слава та на благородны
тѣ хора!“ Сички тѣ са завърнѣли при Фабіева та войска.
„Прими ны пакъ подъ твое то началство,“ казалъ Ми-
нуцій на Фабія. Сички тѣ са прегрѣщали; познаницы
и непознаницы угощавали единъ другиго пріятелски,
и день тѣ, що са наченѣлъ съ печаль и съ проклетіи,
свършилъ са като день на тържественъ празникъ.

3.

Слѣдующа та година (216 до Р. Х.), Римляны тѣ
избрали двама новы полководцы, отъ които единъ тѣ
былъ распаленъ и не осмотрителенъ. Аннибалъ стра-
стно желалъ да даде сраженіе: сприхливый тѣ Римля-
нинъ скоро удовлетворилъ желаніе то му. Римска та
войска нападнѣла върху издадена та напредъ срѣда на
карѣагенскія строй; Карѣагеняны тѣ бързо отстѣпили,
Римляны тѣ са впуснѣли да ги гонѣтъ; тогази и двѣ
тѣ крылѣ на карѣагенска та войска не само ги отблѣ-
нѣли, но самы трѣгнѣли напредъ; римска та войска
малко-по-малко была обыколена и претърпѣла страшно
поразяванье. 50,000 Римляны паднѣли на мѣсто то,
между други тѣ и консулъ тѣ, противъ съвѣта на кого-
го дадено было сраженіе то. Загинѣли 80 сенаторы и
голкози всадницы, които имаи отличителенъ знакъ
прѣстель на прѣста си, што то Аннибалъ испроводилъ въ
Карѣагенъ пълна крина съ таквизи прѣстени. Тѣзи кръво-
пролитна битва станѣла при Канны, въ Апулія. Извѣ-
стіе то за нея произвело голѣма скѣрбъ въ столица та;
вѣмало почти кѣща, дѣто да не оплаквали баща, или
сынъ, или кого-да-е отъ роднины тѣ си. Виждало са,
че Римъ загинѣлъ, и загинѣлъ бы непременно, ако
Аннибалъ во време бѣ получилъ помощъ отъ Карѣагенъ.
И негоза та войска сѣщо много претърпѣла въ сраженія